

és minden reménységünk ő benne legyen és találjon megnyugvást. Ez ugyan titkos és rejtett bölcsesség, és olyan, amelyet okoskedésekkel kifejtteni nem lehet, hanem csak azok értik meg, akiknek a szemeit Isten felnyitotta úgy, hogy az ő világosságában látják a világosságot."

Nincs most már egyéb dolgunk hátra, "mint hogy ő benne keressük, és ő tőle kérjük könyörgésekkel azt, amiről megtanultuk, hogy ő benne van." S amikor az ember imádkozni kezd, akkor lesz igazán nyilvánvalóvá az ő erőtelensége. Mert "aki imádkozni készül, eszét és buzgalmát az imádságra irányítsa, nehogy kóbor gondolatok zavarják meg, - amint ezt történni szokott; mert semmi sem oly nagy ellensége az Isten tiszteletének, mint a feleslegesség, mely tanúbizonysága a szerfelett zabolátlankodó és minden félelmet nélkülöző önfejűségnek." Aki imádkozni kezd, az felfedezi, hogy nem tud imádkozni. Mert higgyétek el nekem: könnyebb egész napon át tűző napon kapálni, vagy nehéz szellemi munkát végezni, vagy akár reggeltől estig prédikálni, mint imádkozni. Azért mondom nyugodt szívvel ezeket a példákat, mert mindegyiket próbáltam.

Erőtelenségünk két ponton nyilvánvaló, mondja alapígénks: "azt amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk". Tehát nem tudjuk, hogy mit és hogyan. Mert ne gondolja közületek senki, hogy mi jól tudjuk mit kérjünk tőle. Kívánságainkat ugyanis alá kell vetnünk az ő akaratának és korlátok közé kell szorítanunk. Gondoljunk csak János apostol szavára: "És ez az a bizodalom, amellyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket." /1 Jn 5,14/ Hallottátok: "az ő akarata szerint." Atyámfiai, nincs-e szégyenkezni valónk, hogy ostobaságainkkal és álmodozásainkkal és vágyainkkal, kívánságainkkal szomorítottuk Is-